

■ **Λίνος Πολίτης:** «Οι βιβλιοκρισίες (1926-1973)» θέματα της λογοτεχνίας μας - Εκδοτικά - Σολωμικά - Παλαιογραφικά. Εκδοση του Μορφωτικού Ιδρύματος Εθνικής Τραπέζης. Αθήνα, 2003.

Υπάρχουν κείμενα που μένουν στη γραμματεία μας γιατί έχουν γραφτεί την κατάλληλη στιγμή για να δηλώσουν κάτι, για να υπενθυμίσουν όχι μόνο στο φιλόλογο αλλά και στην κοινωνία σημεία αξία προσοχής. Τα κείμενα αυτά, ακόμα κι αν τα θέματά τους «παλιώνουν» παραμένουν ζωντανά ως τρόπος γραφής, αλλά κυρίως ως κείμενα που διαμόρφωσαν τη συγκυρία. Ανάμεσα σε τέτοια κείμενα όπως τα «Προλεγόμενα» του Κοραή, οι «Δοκιμές» του Σεφέρη συγκαταλέγονται και αρκετά από τα γραφτά του Λίνου Πολίτη. Τα «Σολωμικά» του, τα «Παλαιογραφικά» του, αλλά και άλλα λογοτεχνικά ή εκδοτικά αποτελούν σήμερα σημεία αναφοράς για τους μελετητές των αντίστοιχων θεματικών. Ειδικά για την επιστημονική βιβλιοκρισία θα έπρεπε να τονιστεί ότι η συμβολή του Λίνου Πολίτη είναι πολύ μεγάλη. Ο Λίνος Πολίτης, κλασικός διανοούμενος, διαποτισμένος με τα νάματα του διαφωτισμού, θεωρούσε τη βιβλιοκρισία ως μια στοχοπροσηλωμένη ενέργεια. Δεν έκρινε για να κρίνει, αλλά για να διατυπώσει σκέψεις πάνω σ' ένα ερέθισμα, προχωρώντας παρακάτω. Το ΜΙΕΤΥ τύπωσε αυτό τον τόμο και ως αποτίμηση φόρου τιμής σ' ένα εκλεκτό μέλος του, αφού ο ίδιος ανήκε στο πρώτο Δ.Σ. του Ιδρύματος, στο οποίο μετείχε ως το θάνατό του. Ως παλαιογράφος υπήρξε ο εμπνευστής του Ιστορικού και Παλαιογραφικού Αρχείου του ΜΙΕΤ, που σήμερα πια αποτελεί θεσμό με τη δική του πλούσια ιστορία και σημαντικότερη ερευνητική, αρχειακή και διδακτική παρουσία στη χώρα μας και διεθνώς. Ως φιλόλογος, μετέφερε από τη Θεσσαλονίκη, μαζί με το ζωγόνο αέρα του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, τη «Βυζαντινή και Νεοελληνική Βιβλιο-

θήκη» και την ενέταξε στο εκδοτικό πρόγραμμα του ιδρύματος.

■ **Γιάννης Δάλλας:** «Σκαπτή Υλη από τα Σολωμικά Μεταλλεία». Εκδ. ΑΓΡΑ. Αθήνα, 2003.

Αναζητώντας τη χρυσοφόρο φλέβα του Σολωμού (τη σκαπτή υλη) ο Γιάννης Δάλλας προσθέτει μια ενδιαφέρουσα προβληματική στη μελέτη του σολωμικού έργου. Ενδιαφέρεται κυρίως για το σημείο εκείνο όπου συναντώνται τα δύο επίπεδα πολιτισμού και οι δύο γλώσσες που συνυπήρχαν στον ποιητή. Κατά τον Γ.Δ. από την «ένωση» αυτή πρέπει να αφορμάται και ο κριτικός λόγος, ο ερμηνευτής, ο μελετητής και ο σχολιαστής του σολωμικού έργου. Μελετώντας κυρίως τα «Αυτόγραφα» του Δ. Σολωμού διαπιστώνει ότι η διγλωσσία είναι παρούσα, ετεροβαρής και αυτό πιστοποιείται από την προσπάθεια μετάφρασης των πεζών ιταλικών σε ελληνικό έμμετρο στίχο. Ο Γ.Δ. μελετά τη στρωματογραφία των βαθ-